

ת"ד 5124/07/20 - מדינת ישראל נגד יצחק מוגרבי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5124-07-20 מדינת ישראל נ' מוגרבי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד גונן-קנין

נגד

יצחק מוגרבי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד רבינוביץ מטעם
הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלות של ממש, בגין נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.6.20 בשעה 19:00 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב יצחק שדה, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו מול בית מספר 81, סטה לפתע שמאלה כיוון נסיעתו, עלה על אי תנועה בנוי, פגע בעץ ועמוד שילוט, חצה לעבר המסלול הנגדי, חסם דרכו של רוכב אופנוע, אופיר טויל, שנסע אותה עת ברחוב יצחק שדה, מכיוון מזרח לכיוון מערב וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 4 לעובדות כתב האישום, נזקק למספר ניתוחים ותקופת אשפוז וכעולה מעדותו בבית המשפט, מצוי לפני ניתוח נוסף ותקופת שיקום נוספת לאחריו.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה וטען, כי איבד שליטה על הרכב בגלל מים או שמן שהיו על הכביש.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1, רס"מ יוסף חורי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:
עמוד 1

תעודת עובד ציבור- ת/1, דו"ח תובנות מצלמת גוף - ת/2, לוח תצלומים - ת/3, הודעת נאשם בלוויית טופס זכויות - ת/4, מזכר-ת/5, דיסק תמונות ת/6, תרשים - ת/7.

עד תביעה מספר 2, אופיר טויל, הרוכב המעורב.

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: דוח פעולה ת/8, דיסק מצלמת גוף ת/9, תמונות ת/10, תעודות רפואיות של המעורב ת/11.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

עד תביעה מספר 1, ביצע עבודת בוחנות מאוחרת - "תיק הצמדה" וקבע כי רשלנותו של הנאשם, היא הגורם לתאונה וזאת כיוון שהנאשם דיווח שהרכב היה תקין ולא ניתן היה לאמת או לשלול את טענתו, כיון שהרכב הורד מהכביש ונמכר לחלפים וכן, כיון שהנאשם לא ידע להסביר את סטייתו שמאלה ומסר כי אולי לא היה מרוכז או שאולי היה שמן.

העד נשאל והשיב כי ניתן לראות בתמונות כי הכביש היה יבש לחלוטין וכי שפך השמן שעל הכביש, מתחת לרכב, הוא כתוצאה מהתאונה עצמה.

העד נשאל שוב ושוב מדוע לא בדק את הרכב והסביר כי לא הגיע לשטח בזמן אמת, כיוון שמדובר כאמור בתיק הצמדה וכי משלא עלתה כל טענה על ידי הנאשם לכשל מכני, לא היה צורך לבדוק את הרכב.

עד תביעה מספר 2, הרוכב המעורב, מסר כי נסע ברחוב יצחק שדה, במהירות של כ-30 קמ"ש ואז לפתע, רכב הנאשם פגע בעמוד של העירייה, "עף" לנתיב שלו וכלי הרכב התנגשו חזיתית.

העד מסר כי כתוצאה מהתאונה, ברכו התרסקה, הוא נאלץ לעבור ניתוח, עבר ניתוח נוסף בידו וכרגע ממתין לניתוח תיקון ביד. העד הוסיף כי אינו מסוגל לעבודה היום, שכן, עסק באינסטלציה לפני התאונה.

העד נשאל והשיב כי אינו יודע מה היה מצב הכביש במסלול בו נסע הנאשם, עובר לתאונה.

ב-ת/8, דו"ח הפעולה של רס"ר חניפס באשא, שהוגש בהסכמה, ציין השוטר כי הגיע לזירת התאונה, פגש במעורב שמסר לו כי הנאשם סטה שמאלה ופגע בו ופגש בנאשם, שלא זכר דבר ולא שיתף פעולה, סירב לקבל טיפול רפואי או להתפנות לבית החולים.

השוטר צילם במקום סרטון ותמונות.

ב-ת/10, ניתן לראות את אי התנועה הבנוי, כשעליו עמוד שילוט של העירייה, שנעקר ממקומו, שברים רבים וכן את חזיתו המרוסקת של רכב הנאשם.

ב-ת/9, ניתן לראות את השוטר מגיע לזירת התאונה, כאשר המעורב שוכב על הכביש ומקבל טיפול רפואי. העד מוסר לשוטר כי הוא נסע בנתיבו והנהג של הרכב חצה למסלול שלו והתנגש בו.

השוטר ניגש לנאשם, שיושב בצד על ספסל ונבדק על ידי איש מד"א ושואל אותו, בין היתר אם קיבל מכה והנאשם משיב "לא, למה" ואם הוא זוכר מה קרה והנאשם משיב "לא".

לשוטר מוסר הנאשם את שמו ולאחר מכן, שוב פונה אליו שוב איש מד"א ושואל אותו אם הוא זוכר מה קרה והנאשם משיב בשלילה.

השוטר פונה שוב אל הנאשם ושואל אותו לגבי בני משפחה או חברים בתל אביב והנאשם משיב כי אין כאלה וכי הוא מתגורר בבני ברק. הנאשם נשאל אם הוא רוצה להתפנות לבית חולים ומשיב "לא למה" ונשאל אם הוא זוכר שהייתה תאונה עם האופנוע ומשיב בשלילה.

השוטר מתאר לנאשם את האירוע והנאשם משיב כי זה היה "**לפני שבוע, שבועיים**".

הנאשם נשאל היכן הוא נמצא ומשיב ב"**תל אביב**", מסרב שוב לטיפול רפואי ומשיב שהוא בסדר.

הנאשם נשאל למה הרכב שלו נמצא במצב כזה ובמקום הזה ומשיב שאינו יודע.

עוד ניתן לראות בסרטון, כי הכביש יבש לחלוטין, למעט מעט נזל באזור הרכב עצמו.

הנאשם הוזהר כדין, הועמד על זכותו להיוועץ בעורך דין ולאחר שוויתר עליה, סיפר כי, עובר לתאונה, נהג ברכב, במהירות של 40-50 קמ"ש ולפני הגיעו לצומת עם רחוב המסגר, "**האוטו החליק לי ולא יכולתי להשתלט ונתקע בעמוד חשמל**". -שורות 8 עד 10 להודעת נאשם.

הנאשם נשאל והשיב כי הרכב היה תקין לחלוטין, כולל הגה, בלמים וצמיגים - שורה 16 להודעתו.

בהמשך, טען הנאשם כי הכביש היה לח, אך משנשאל כתוצאה ממה היה לח, השיב "**זה מה שהיה**".

החוקר הציג בפני הנאשם את ת/9, בו ניתן היה לראות כי הוא מבולבל ולא יודע להסביר מה קרה ושאל אותו, כיצד לא זכר את התאונה, מיד לאחר האירוע והנאשם השיב כי אולי לא היה מרוכז - שורה 39 להודעתו.

הנאשם נשאל לגבי היות הכביש יבש, על פי התיעוד בסרטון והשיב כי הכביש היה לח ובהמשך, הוסיף כי אולי היה גם שמן על הכביש.

הנאשם נשאל מה קרה אחרי שהחליק והשיב כי הרכב הסתובב, פגע בעמוד ונתקע בו ומשנשאל לגבי הרכב המעורב, השיב כי "**אין לו מושג**" וכי "**לא התייחסתי לזה**".

פרשת הגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולא הוגשו ראיות כלשהן.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג ברחוב יצחק שדה, במהירות של כ-40 קמ"ש ואז הרכב החליק והוא לא הצליח ל"אפס" אותו. עוד טען הנאשם, כי הכביש היה לח, "רטוב כזה" או משמן או ממים.

הנאשם העיד כי הרכב היה בסדר לפני התאונה וכי לחץ על הברקס, אבל הרכב החליק לעבר העמוד והשתולל והוא לא הצליח לשלוט בהגה.

הנאשם נשאל והשיב כי הרגיש שהכביש לח, לפי צבעו - אם הוא שחור, אז הוא לח.

הנאשם נשאל לגבי תקינות הרכב עובר לתאונה והשיב כי הרכב היה בחזקתו כשנה והוא נבדק כ-4 חודשים לפני התאונה והכל היה תקין.

הנאשם נשאל לגבי הרכב המעורב והשיב כי אינו יודע מאיזה כיוון הגיע וכי הוא יודע כי הרכב טוען שנסע מולו, מעבר לאי התנועה.

הנאשם נשאל לגבי שיחתו עם השוטר שהגיע לזירה והשיב כי מסר לו כי החליק כי הכביש היה לח וכאשר נשאל לגבי ת/9, שם צולם כשהוא מוסר שאינו זוכר מה קרה, טען כי לא אמר זאת לשוטר וגם לא טען בפני החוקר, כי לא היה מרוכז, כנטען.

הנאשם נשאל איך הוא מסביר כנהג, את החלקת הרכב והשיב " אין דבר כזה דבר שאתה נוסע ופתאום מחליק לו האוטו?" ומשנשאל "יש דבר כזה", השיב "בוודאי, אולי החליק האוטו".

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

בענייננו חלה החזקה העובדתית, שזכתה לכינוי "**כלל הדרך**", שלפיו חזקה על נהג הסוטה ממסלול נסיעתו, ובענייננו למסלול הנגדי, כי עשה כן מתוך נהיגה לא זהירה, וחובת ההוכחה עוברת לו, להוכיח, ולו ברמה של יצירת ספק סביר, כי הסטייה לא נבעה מהתנהגותו הרשלנית (ע"פ 1713/93 **בוקובזה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 7.6.93; וראו גם רע"פ 6368/02 **אלקיים נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 2.9.02).

בע"פ 6260/02, **ציון נגד מדינת ישראל**, אמר כבוד הש' גל:
עמוד 4

"אכן, דרכם של כלי רכב לנסוע בימין הכביש. לפיכך, נסיבות שבהן כלי רכב נמצא נוסע לפתע בנתיב הנגדי, מעידות על אפשרות שלפיה הנהג התרשל בנהיגה. כמו שנאמר לעיל בפרשת בוקובזה הנ"ל: "נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות". המדובר, אם-כן, בכלי עזר להרמת הנטל הרובץ על המאשימה, מכוחו ניתן להסיק את אפשרות ההרשעה של הנאשם בנהיגה רשלנית או בקלות ראש. עתה עובר הסיכון - הנטל המשני - אל שכם הנאשם, ועליו ליתן הסבר להתנהגותו".

בע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"ככלל, הנטל להוכיח אשמתו של נאשם מעל לכל ספק סביר רובץ לעולם על התביעה. יחד עם זאת, דיני הראיות מכירים במצבים בהם הנטל הטקטי להבאת ראיות עובר אל כתפי הנאשם (הגם שלא נטל השכנוע) העברת הנטל הרלוונטית לעניינו "תורגמה" למספר שמות או הגדרות: "כלל הדרך" או מצב "הדבר מדבר בעד עצמו" וכן: "תאונה מדברת". כל ההגדרות הללו גם יחד הן ביטוי לחזקה עובדתית, כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה ממסלולו. ברע"פ 1713/93 בוקובזה נ' מדינת ישראל, (לא פורסם 7.6.93) נאמר מפי כב' השופט ש' נתניהו:

"נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש, ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראיה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם... הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים."

וכן "הימצאות במסלול הנגדי אכן מהווה הוכחה לכאורה שלרשלנות..." (ע"א 446/82 בלנגשוילי (בר-ריס) נ' לאלגבארין, פ"דמ(2) 737).

לענייננו: משסטה המערער סטייה חדה שמאלה לנתיב השמאלי ומשם לשטח הפרדה הבנוי, הופר בכך כלל הדרך ונוצרה "ראיה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה", שהרי אין דרכה של מכונית לנסוע בשטח הפרדה בנוי. משכך, על המערער הנטל לסתור את החזקה העובדתית כי מדובר בנהיגה בלתי זהירה ולהוכיח, ולו ברמה של יצירת ספק סביר, כי הסטייה לא נבעה מנהיגותו הרשלנית".

כבוד הש' קדמי, הגדיר בספרו - "על הראיות", תש"ע-2009, חלק רביעי, עמוד 1674, את המונח "**ספק סביר**", באופן הבא:

המושג ספק סביר מצביע על קיומה של אפשרות "מתקבלת על הדעת", לאמור: אפשרות ממשית שיש לה אחיזה בחומר הראיה, להבדיל מ"השערה" נטולת בסיס בראיות או קלוטה מן האוויר, או כזו שאינה בבחינת אפשרות תיאורטית גרידא".

בע"פ 493/82, חמו נגד מדינת ישראל, נאמר:

"בהיעדר אמון בהסברו של הנאשם או בהיעדר הגיון בתיזה התיאורטית שהוא מעלה, נשמט הבסיס הדרוש ליצירתו של ספק כזה...".

ההגנה לא השכילה להציג כל הסבר להתנהגותו ואופן נהיגתו של הנאשם ובוודאי שלא הסבר שיהיה בו כדי לסתור את חזקת "כלל הדרך" וטענותיו של הנאשם בדבר כביש "לח" מגורם בלתי ידוע- אולי מים, אולי שמן, נסתרות על ידי התמונות שצילם השוטר בזירת התאונה.

סוגית תקינות הרכב, אף היא אין בה כדי לסייע להגנת הנאשם, שכן ההגנה לא השכילה להציג גרסה עקבית ואחידה בפני בית המשפט - הנאשם שב וטען, במשטרה ובבית המשפט, כי הרכב היה תקין לחלוטין ואילו הסנגור מצדו טען בסיכומיו, כי היה על המאשימה לבדוק את הרכב על אף טענת הנאשם, זאת מבלי שהועלתה כל טענה קונקרטית לכשל.

ברי כי בנסיבות בהן לא הועלה כל טענה כנגד תקינות הרכב, לא היה מקום לבדוק אותו וממילא, בשלב בו הועבר התיק לטיפולו של ע"ת 1, הרכב לא היה בחזקתו של הנאשם אלא נמכר לחלקי חילוף ולפיכך, אני מוצאת כי אין בעובדה כי הרכב לא נבדק, משום חוסר ראיתי או מחדל חקירה.

העובדה כי הרכב סטה, שלא בשל אי תקינות הרכב, אלא כתוצאה מרשלנותו של הנאשם, נתמכת גם בהתנהגותו לאחר התאונה, הבלבול וחוסר שיתוף הפעולה, כמו גם העובדה כי כלל לא נתן דעתו למפגש החזיתי עם הרוכב המעורב.

עוד אציין את דבריו של הנאשם בעמוד 21 לפרוטוקול, שורות 7 עד 10, מהן ניתן ללמוד כי לשיטתו, ייתכן בהחלט כי רכב יחליק במהלך נסיעה.

לסיכום, מצאתי כי הנאשם לא סיפק כל הסבר סביר ואמין לאופן התרחשות התאונה ולא סתר את "כלל הדרך".

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשפ"ב, 02 דצמבר 2021, במעמד הצדדים